

Η κοινωνική διδασκαλία του Οσίου Παΐσιου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μια κάποια άλλη φορά κάποιος θείος μου από την Αμερική, βρήκε τρόπο να μου φέρει ένα ακριβό αυτοκίνητο σε χαμηλή τιμή. Ήταν δελεαστικό! Είτε το κρατούσα για προσωπική χρήση είτε το μεταπουλούσα αργότερα για να κερδίσω εύκολα μερικά εκατομμύρια. Πήγα, ρώτησα το γέροντα.

— Είναι νόμιμο αυτό; ρώτησε.

— Ε, Γέροντα, θα αλλάξουμε τα ονόματα, αλλά κανείς δεν θα ζημιωθεί ούτε κανείς θα το μάθει.

— Όχι... Εμένα δεν μ' αρέσει αυτό! Δεν με αναπαύει. Κοροϊδεύεις το κράτος και τους νόμους! Εμένα μ' αρέσει να γίνονται όλα νόμιμα. Να πληρώσω και το φόρο να μην έχω και το άγχος και την αγωνία! Άλλος λέει έκτισε σ' ένα οικόπεδο αυθαίρετα ή «ημιπαράνομα» και τού 'ρθε πιο φτηνά. Εγώ δεν θέλω τέτοιο σπίτι!...Να γίνονται όλα σωστά.

* * *

Από τα γράμματα που μου στέλνουν ή καρκίνος θα 'ναι ή ψυχολογικά προβλήματα ή διαλυμένη οικογένεια. Αυτά τα τρία.

* * *

Θα 'ρθει καιρός, θα με θυμηθείς, που κι αυτοί ακόμη που δεν πιστεύουν ή πιστεύουν λίγο θα αλλάξουν γνώμη και θα παραδεχτούν ότι η θρησκεία είναι καλό πράγμα και βοηθάει τον άνθρωπο, την κοινωνία.

* * *

Μια φορά τον είχε επισκεφθεί μια παρέα φίλων. Ο γέροντας ρώτησε τον ένα από αυτούς:

— Εσύ που δουλεύεις;

— Μηχανικός στην αεροπορία.

— Τον τάδε τον γνωρίζεις;

— Όχι γέροντα... είμαστε πολλοί εκεί.

— Να γνωριστείτε. Σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς είναι καλό να γνωρίζετε μεταξύ σας, για να βοηθείστε. Κάτι φερ' ειπείν μπορεί να τύχει και να φοβάσαι να το πεις στον άλλο που είναι έτοιμος να βοηθήσει και εσύ να μη το γνωρίζεις.

Σήμερα οι άνθρωποι ζουν στην ίδια πολυκατοικία και δεν γνωρίζονται μεταξύ τους.

Παλιά ήθελε κάποιος να πάει κάπου, το έλεγε... ή άλλος που ήταν με το κάρω ρωτούσε. Πού πας; Από πού έρχεσαι; Είχαν την καλή περιέργεια, για να βοηθήσουν! Ανέβα πάνω ή αν μπορείς να περιμένεις, σε δύο ώρες φεύγω με τα ζώα ή αύριο να φύγουμε, έλα από το σπίτι να κοιμηθείς... Έτσι γνωριζόντουσαν μεταξύ τους οι άνθρωποι και είχαν γνωστούς από χωριό σε χωριό και βοηθιόντουσαν σε όλα τα ζητήματα.

Υπήρχε παλιά η «γειτονιά» που βοηθούσε τα πρόσωπα. Ήταν στήριγμα. Σήμερα, αδέρφια ζούσαν στην ίδια πολυκατοικία και δεν γνωριζόντουσαν μεταξύ τους για τρία χρόνια!

Άλλο οι καλόγεροι που φεύγουμε από τους γνωστούς και τους συγγενείς για να μπούμε στη μεγάλη οικογένεια του Θεού, να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους.

Εσείς οι λαϊκοί πρέπει να έχετε σχέσεις μεταξύ σας και με τους συγγενείς για να βοηθείστε.

* * *

Εκεί στο σταθμό της Θεσσαλονίκης να δείτε πόσα παιδιά το 'χουν κάνει σπίτι τους. Ορφανά, μόνα τους τα καημένα, να τα πλησιάσει κανείς, να τα βοηθήσει.

(Ένας ηλικιωμένος δάσκαλος):

— Γέροντα, αν είναι κανείς μεγάλης ηλικίας, πονηρεύονται, σου λέει τι θέλει από μένα, δε γίνεται να τα πλησιάσεις.

— Όχι, όχι. Εδώ τα ζώα βρίσκουν οι άνθρωποι τρόπο να τα πλησιάζουν μ' ένα κομμάτι ψωμί. Άμα έχει κανείς αγάπη καταλαβαίνουν. Όχι να πάει κανείς «να τους δείξει αγάπη» από καθήκον, αυτό είναι τυπικό, αλλά να τα πονέσει κανείς πραγματικά, να τ' αγαπήσει. Τα καημένα είναι τόσο στερημένα από αγάπη, ούτε

από μητέρα, ούτε από πατέρα. Όση αγάπη και να τους δώσει κανείς δεν χορταίνουν. Σαν την θάλασσα τόσα ποτάμια γλυκό νερό πέφτουν μέσα, αυτή πάλι αλμυρή είναι.

Σ' ένα δωματιάκι που χωράμε τρεις, έντεκα καθόντουσαν. Τη φτώχεια δεν την πλησιάζει κανείς.

Μερικές «Χριστιανικές κινήσεις» έχουν τους δικούς τους, έχουν κάνει καταλόγους, αυτούς κανείς δεν τους δείχνει ενδιαφέρον. Έρχονται σε απόγνωση τα παιδιά. Μετά τους πλησιάζουν διάφοροι επιτήδριοι, τα κουρδίζουν και τα χρησιμοποιούν. Τα βάζουν εκεί να ορμάνε.

Σου λένε και αυτά, αντί να αυτοκτονήσω γιατί το σκέπτονται, καλύτερα εδώ.

Να κάνει κανείς έναν σύλλογο, ένα ταμείο να τα βοηθήσει, όσο μπορεί.

Σε πόσους τόχω πεί. Κανείς δεν κάνει τίποτα. Βλέπεις οι σημερινοί άνθρωποι, κάνουν για παρελάσεις όχι για μάχη. Που να κάνει κανείς μάχη με το κακό! Πρέπει κανείς να τα πονέσει τα καημένα. Να τ' αγαπήσει. Αν δεν τα πονέσει καλύτερα να μην κάνει τίποτα. Και ξέρετε τι ευγένεια, τι αρχοντιά έχουν!

Ήρθε εδώ ένα το καημένο, τούπα να πάει στην κοινότητα σε κάποιον δικό μου να του βγάλει μια «απανταχούσα» (έγγραφο για γενναία ελεημοσύνη εκ μέρους των μοναχών· Πιστοποιεί το γνήσιο της ανάγκης του φέροντος). Με τη μεγάλη σφραγίδα! Βούρκωσε, όχι αυτό πάτερ! Σε κανένα μοναστήρι να δουλέψω.

— Δούλευε για να τελειώσει νυκτερινό.

* * *

Παλιά αν ήταν κανείς ευλαβής κοσμικός ή παπάς ή μοναχός ακόμα περισσότερο, που ασχολείτο με τα κοσμικά, τον είχαν για κλείσιμο στον πύργο (εννοεί χαριτολογώντας τη φυλακή, ότι εξέπεσε, ότι του 'στριψε, ότι δεν αρμόζει στους χριστιανούς).

Σήμερα αν δεν ασχολείται κανείς είναι για κλείσιμο στον πύργο, γιατί αυτοί πάνε να τα χαλάσουν όλα. Βλέπεις ο απόστολος έλεγε στους Χριστιανούς να μην ασχολούνται, να ξεχωρίζουν από τον κόσμο, γιατί όλος ο κόσμος ήταν ειδωλολατρικός, ανήκε σ' αυτούς, κάναν όπως θέλανε. Μετά τον Μέγα Κωνσταντίνο όμως άλλαξαν τα πράγματα. Έγινε Χριστιανικός ο κόσμος. Ναοί, ιδρύματα, ελεύθερη η εκκλησία. Έχουμε ευθύνη. Είναι δικά μας αυτά. Αυτοί τώρα πάνε να τα χαλάσουν όλα.

* * *

Βλέπεις τα ζώα δεν μπορούν να κάνουν μεγάλο κακό, γιατί δεν τους κόβει! Αν τους έκοβε... Ενώ ο άνθρωπος που φεύγει μακριά από το Θεό κάνει μεγάλο κακό. Σαν τον δικό μας, που πήγε και έμαθε λογιστικά και κάνει τώρα φροντιστήριο στο διάβολο. Βλέπεις το κακό, επειδή δεν έχουν αγάπη μεταξύ τους, διαλύονται, και έτσι δεν προχωράει πολύ. Αν είχε το κακό αγάπη μεταξύ τους... θα κάναν μεγάλο κακό.

Πηγή: Αθανάσιος Ρακοβαλής «Ο πατήρ Παΐσιος μου είπε...», εκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998